

L'escassa generositat d'Europa

El marc pressupostari aprovat pels líders europeus és la prova que la Unió Europea d'avui no té gaire a veure amb la que, en els anys noranta, atorgava ajuts substancials als estats més pobres del club, com l'espanyol. Els països de l'Est s'hauran de conformar amb molt menys. L'europarlament només podrà corregir lleument la situació.

Si el nivell d'ambició política de la UE es mesura en la quantitat de diners que cada estat està disposat a invertir en el projecte comú, com defensen molts europarlamentaris, els líders del continent n'haurien demostrat ben poca. L'acord sobre el marc pressupostari dels caps d'estat i de govern de la UE la setmana passada a Brussel·les representa una rebaixa important de diners respecte als nivells d'altres èpoques. Ara que hi ha deu països nous més pobres que necessiten la solidaritat europea, el pressupost per repartir per cada país és molt més reduït. Així doncs, Polònia, per exemple, podrà optar a molts menys ajuts europeus en proporció als que va rebre l'estat espanyol.

Quan a Europa només hi havia quinze països força rics de mitjana, Brussel·les aconseguia nivells de despesa real de l'1,14% del PIB, ja que el sostre s'havia situat molt més amunt. En canvi, en l'Europa dels Vint-i-cinc, en què el PIB en proporció s'ha reduït perquè els països de l'Est el tenen a uns nivells més baixos, el sostre de la despesa s'ha situat en un escàs 1,045% del PIB. I el que es gastarà de debò serà encara menys. I és que a Brussel·les els caps d'Estat i de Govern han aprovat el sostre, però cada any programaran un pressupost inferior per poder respondre a imprevistos. I el marge entre la teoria i la pràctica no és menyspreable. A la cimera, per exemple, els líders s'han inventat un fons

EUROPEAN COMMUNITY 2008

Jack Straw, ministre britànic d'Afers Estrangers i Tony Blair, primer ministre, han fet mans i mànigues per retallar les ajudes.

nou, el de globalització, que només podrà funcionar si hi ha prou marge entre el sostre de despesa i la programada realment.

Si Europa avui es dota d'un pressupost tan exigü, no cal focalitzar responsabilitats en el britànic Tony Blair o en el francès Jacques Chirac, sinó en la gran majoria de països rics en conjunt. Sis dels països més rics (França, Gran Bretanya, Alemanya, Holanda, Suècia i Àustria) insistien des de fa més d'un any que ni en broma es gastarien més de l'1% del PIB. Quan qui té el cordó de la

bossa es posa ferm, els que se n'han de beneficiar no tenen gaires possibilitats de guanyar la partida. I això és el que ha passat. El president de la Comissió Europea, José Manuel Durao Barroso, que s'havia posicionat a favor dels països més pobres de la UE, ha arribat a celebrar l'acord de Brussel·les com un de relativament bo si es té en compte la poca generositat de partida dels països més rics.

Hi ha diversos factors que poden ajudar a comprendre aquesta situació. Alemanya, per exemple, que paga el 25% de la factura comunitària, ha estat liderada en els darrers anys per un canceller, Gerhard Schröder, desacomplexat pel que fa al paper internacional d'Alemanya, i que considerava que no li toca a aquest país pagar més per fer-se perdonar pecats de fa més de cinquanta anys. Així mateix, els alemanys no sempre consideren que els països pobres han fet un bon ús dels ajuts, especialment Grècia, les regions del sud d'Itàlia o Portugal. A més, el país ja fa massa anys que està estancat econòmicament, i la població no veu bé donar diners als veïns polonesos que després "roben" un bon grapat d'empreses alemanyes. Un altre factor és el mecanisme mateix del pressupost. Ara la major part dels recursos europeus els aporta cada país depenent de la seva riquesa nacional. Un dels màxims experts europeus en el tema, l'ex-responsable europarlamentari dels pressupostos i ara president de la Sindicatura de Comptes, Joan Colom, opina que un impost europeu ajudaria a evitar la lluita entre països pels diners. Qui més contribuiria als pressupostos serien els europeus més benestants, no determinats països.

Així, Blair ja no hauria de guanyar-se les crítiques britàniques per haver reduït el famós "xec" en 10.500 milions d'euros —val a dir que també quatre països rics més reben minixecs—. O no hauria de mirar de parar els cops assegurant que l'espanyol Zapatero encara n'ha sortit més mal parat. A Espanya tampoc no hi hauria la guerra de xifres que hi ha hagut. Són xifres, de fet, que són discutibles en tots els casos perquè es tracta només de previsions, però que donen una idea general que l'estat espanyol traspasa bona part de la solidaritat a l'Est, en part perquè l'estat s'ha anat enriquint. Així, el País Valencià perdrà el

Partides del pressupost europeu (2006-2013)*

Dades en milions d'euros

*Partides pendents de revisió l'any 2008.

AGRICULTURA I PESCA 362.355 (42,55%)

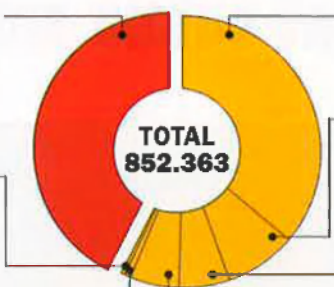
293.105 milions d'euros en ajuts directes
més 69.250 milions en desenvolupament rural.

CIUTADANIA 3.640 (0,4%)

Cultura, joventut, qüestions àudio-visuals, salut
i protecció dels consumidors.

LLIBERTAT, SEGURETAT I JUSTÍCIA 6.330 (0,7%)

Política comuna en matèria d'asil, immigració i control de fronteres,
immigració sense papers, trata d'éssers humans, terrorisme i
criminalitat organitzada, promoció de drets fonamentals, reforç de
la cooperació judicial en matèria civil i penal.

COHESIÓ (SOLIDARITAT) 308.119 (36,1%)

Fons estructurals i de cohesió.

COMPETITIVITAT 72.010 (8,45%)

Recerca, xarxes transeuropees,
educació, mercat únic i política social.

DESPESES ADMINISTRATIVES 50.300 (6%)

UE ACTOR MUNDIAL (ACCIÓ EXTERIOR) 50.010 (5,8%)

Ajuts de pre-adhesió, estabilitat, cooperació al desenvolupament
i cooperació econòmica, instrument de veïnatge, ajut humanitari
i ajut macrofinancer: 50.010 milions d'euros. A més, compromís
amb els països ACP de 22.682 milions que es paguen apart.

tractament preferencial que rebia fins ara perquè ja no se'l considera regió pobra, i això per pròpia evolució econòmica. Amb tot, encara tindrà un tractament millor que Catalunya o Balears perquè se li dona un coixí que esmortirà la pèrdua de fons. De fet, a Brussel·les alguns experts consultats es pregunten per què el País Valencià ha estat considerat comptablement durant tants anys com una regió pobra, al mateix nivell que Extremadura o Galícia.

Altres experts consultats per EL TEMPS assenyalen, a més, que Espanya ara haurà de córrer perquè no ha aprofitat els diners europeus de tots aquests anys per modernitzar l'economia, com sí que ha fet Irlanda, i ara Zapatero ha hagut de demanar un ajut extra de 2.000 milions per a inversió en R+D –un ajut, per exemple, que també beneficiarà més el País Valencià que no pas Catalunya o Balears perquè així ho ha decidit Zapatero–. I si Espanya aviat formarà part dels estats rics de la UE, i ja no podrà comptar amb tants ajuts solidaris, haurà de competir bàsicament per la partida de fons de competitivitat, que són els més moderns –dedicats a R+D, tecnologies, educació, etc.–. Espanya haurà de fer una aposta més decidida per aquests fons perquè, a més, Europa s'anirà gastant menys diners en agricultura, que és la partida de la qual l'estat esgarrapa més diners –per sobre de la solidària–. Ara, de fet, la UE ja no es gasta en el camp tant com als anys setanta (llavors la despesa ocupava el 70% del pressupost i ara aviat baixarà

del 40%). Però el problema real continua sent que el gruix d'ajuts agrícoles no va tant als pagesos com als grans tractaments, un problema que no han tractat ni Chirac ni encara menys Blair, que no s'ha volgut enfrontar a la monarquia i noblesa britàniques.

Ara és el Parlament europeu la institució que haurà d'examinar el marc pressupostari, i encara que voldrà modificar-lo a l'alça, no tindrà gaire marge per sortir-se'n.

Sandra Buxaderas

PAVELLÓ VILA D'ONDA
PISTA DE GEL A ONDA
DEL 10 DE DESEMBRE FINS EL 7 DE GENER
VINE A PATINAR SOBRE GEL
PROVA NOVES SENSACIONS
HORARI: MATINS DE 11 A 14
VESPRADES DE 17 A 21
ORGANITZA
CONSELL DE FESTES D'ONDA
COL·LABORA
AJUNTAMENT D'ONDA
ENTRADA: 1 hora 3 €
EDAT MÍNIMA RECOMANADA 4 ANYS

“Exigirem a la Generalitat que intervingui perquè capital privat català entri a Volkswagen”

Matías Carnero (UGT) és president del comitè d'empresa de Seat i membre del comitè mundial del Grup Volkswagen – Audi. Amb l'expedient de regulació resolt, els sindicats es marquen un nou objectiu: que un grup privat, en concret La Caixa, entri en l'accionariat de la casa matriu.

A partir d'ara, Seat tindrà el camí més pla?

—Els acomiadaments eren inevitables, i per primera vegada els sindicats ens hem vist obligats, per responsabilitat, a signar aquest expedient de regulació de l'ocupació (ERO), que hem reduït a la meitat. Hi ha un altre fet important, i és que la companyia s'ha compromès a mantenir les inversions durant els propers cinc anys, amb prop de 3.000 milions d'euros. També assegura que alguns nous models es fabri-

caran a les plantes de Catalunya. Amb tot, no goso donar res per dat i beneït.

—De fet, el secretari general de la UGT de Catalunya, Josep Maria Álvarez, reclama una participació institucional, o d'una entitat catalana, en l'accionariat de la casa matriu per garantir-ne el futur. Què en trauria Seat, d'aquesta presència?

—Amb una petita representació en l'accionariat de Volkswagen aconseguiríem tenir un cert pes sobre les decisions que es prenen a Alemanya. Això

implicaria controlar, en proporció a la força que tingués el capital català en aquest accionariat, les activitats i estratègies que es decideixen des del grup, almenys les que afectin Seat.

—Álvarez ha parlat directament de La Caixa.

—Una entitat financera com aquesta probablement pot fer una inversió forta, en comptes, per exemple, d'invertir en altres coses, perquè Volkswagen és un valor de futur.

—El conseller d'Indústria, Josep Maria Rañé, va contestar la petició d'Álvarez dient que això “no està a l'agenda” del Govern.

—Som conscients que és poc probable que aquesta petició es materialitzi durant aquesta legislatura, però no per això els sindicats renunciarem a aquest objectiu. Per això avanço que exigirem a la Generalitat que intervingui perquè capital privat català entri a Volkswagen.

—Per què la Generalitat hauria de voler fer de medidora entre Seat i un grup de capital privat perquè aquest entrés en l'accionariat de Volkswagen?

—A la Generalitat li interessa molt que a Seat les coses li vagin bé, és una qüestió de país. No crec que es pugui permetre el luxe d'una crisi forta en l'empresa industrial més important de Catalunya. És bàsic que el Govern pugui controlar d'alguna manera què passa a Seat.

—Legalment, un Govern no té aquesta capacitat de control.

—Evidentment, no pot tenir un control directe, però pot ajudar a convèncer un grup privat perquè hi inverteixi.

—Ja li han fet saber, al conseller Rañé, les exigències dels sindicats?

—De moment no m'hem parlat, amb Rañé, però aquesta fitxa la mourem tan aviat com sigui possible. De fet, és una aspiració sindical, tant la del capital privat com la de la participació institucional, que ja es va plantejar el 2003 amb l'anterior Govern. I va fracassar.

Gemma Aguilera